

SANT MARTÍ DE TOURS

per ANDREU MARQUÈS

Sant Martí no havia encara rebut el baptisme quan, un dia de molt fred, va dividir el seu mantell amb l'espasa i en va donar la meitat a un pobre que estava nu; com que Martí era només encara catecumen no sabem si coneixia aleshores l'evangeli que avui llegim, on Jesús ens diu: «us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu». Però, tant si coneixia aquestes paraules com si no, segur que quan, a la nit següent, Jesús se li mostrà en somnis, vestit precisament amb el tros de capa que havia donat al pobre, Martí en tingué una gran sorpresa i una gran alegria. La mateixa sorpresa que experimenten, a l'evangeli d'avui, aquells que senten que el Fill de l'home els diu: «Veniu, beneïts del meu Pare [...]; Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar, quan tenia set em donàreu beure, quan era foraster, em vau acollir, quan em veiéreu despullat, em vau vestir, quan estava malalt em vau visitar, quan era a la presó, vinguéreu a veure'm».

A nosaltres, el fet de saber que Déu està especialment present en els qui passen greus necessitats i que quan servim aquestes persones és Jesús mateix que servim, ens hauria de fer especialment atents i sensibles a totes les malalties, indigències i necessitats del món, i ens hauria d'omplir d'un gran respecte envers tots aquells que sofreixen. Però això no treu que si donem menjar, ha de ser per compassió envers les persones que passen fam; si donem una mica del nostre temps, ha de ser sentint afecte per la persona concreta que es troba sola o que està malalta (i centrant —en la mesura del possible— tota la nostra atenció en aquesta persona). Per això, allò que ens diu l'evangeli d'avui continua essent vigent per a nosaltres: segur que experimentarem sorpresa i estranyesa quan, en arribar a la presència del Fill de l'home, veurem que aquell foraster que hem acollit o no acollit era Jesús, tal com eren Jesús aquells malalts o presos que vam visitar o no vam visitar, i també aquells que vam alimentar i vam vestir (o vam ometre de fer-ho).

L'evangeli d'avui ens diu la importància decisiva que tenen les obres de misericòrdia. Però potser ens estranyarà que Jesucrist només hagi mencionat obres de misericòrdia corporals. M'hauria agradat que Jesús hagués ressaltat la importància d'algunes obres de misericòrdia espirituals, com ara «ensenyar el qui no sap», «aconsellar el desorientat», «anunciar la bona nova», etc. Fins m'atreviria a plantejar una objecció a l'evangeli d'avui. No havíem quedat que «l'home no viu només de pa»? I no ens diu el sermó de la muntanya que no ens preocupem pensant què menjarem, o què beurem o com ens vestirem?. Crec que la resposta de Jesús a aquestes preguntes seria més o menys aquesta: «Sí, cal que vosaltres, deixebles meus, que esteu al servei del Regne, visqueu despreocupats del menjar, del beure i del vestit. Però allà on jo em faig present a vosaltres en la persona dels meus germans més petits que passen fam, set i van despullats, allà la qüestió primera i més important és una qüestió material, gairebé una qüestió materialista». Això ho ha de veure molt clar l'escriptor i pensador rus Nicolau Berdiéu, que escrigué: «El meu propi pa és només una qüestió material, però el pa del meu proïsme és una veritable qüestió espiritual».

Donem gràcies a Déu que vol que estiguem atents a tota la realitat, la material i l'espiritual; i que ens dóna el pa de cada dia, tant el del cos com el de l'esperit.